

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

V písmech je lidské tělo často uváděno jako chrám Boží. Ano, je to docela neobvyklé privilegium pro jakoukoli duši, dosáhnout tohoto posvátného příbytku, těchto Božských domů, je to opravdu požehnání být znovuzrozen jako lidská bytost. Při několika příležitostech Nejvyšší Mistryně Ching Hai mluvila o vzácnosti tohoto jevu. Být reinkarnován do lidského světa je těžké. Musíte mít dost lidských kvalit. Musíte mít spříznění s rodiči a se společností, s lidmi okolo, se kterými jste se narodili. Velmi obtížné. Potřebujete nějaké zásluhy, abyste byli lidskou bytostí. Museli jste udělat v minulosti něco dobrého, abyste se mohli narodit jako člověk. Jako živý chrám Boží je lidské tělo plně vybaveno podivuhodnými zázraky,

teré mohou být probuzeny u těch, kteří jsou duchovně uvědoměli a mají úplnou víru ve Stvořitele všeho života. Inedia, latinský výraz pro „hladovění“ je lidská schopnost žít bez jídla. Od nepaměti vždycky existovali jednotlivci, kteří dokázali přežít z prány, nebo z životadárné životní síly. Díky požehnání Prozřetelnosti, inediáté, lidé, kteří provozují životní styl bez jídla, mohou čerpat na svou výživu energii z přírody: Žijú z čchi, zo zeme alebo z lesa, zo slnka a vzduchu. Využívajú toto všetko. Alebo žijú z lásky. Len z viery. Tito jednotlivci jsou známí jako breathariáni (pranariáni nebo inediáté), solariáni nebo wateriáni, a pocházejí ze všech oblastí života, z různých kultur a všech koutů světa. Vskutku možnosti a zázraky v tomto životě, které nám náš laskavý Stvořitel určil jsou nekonečné, jen se potřebujeme uvnitř spojit, abychom poznali přetékající velikost jako Boží děti. Nejvyšší Mistryně Ching Hai nám láskyplně doporučila týdenní seriály na Supreme Master Television, které nám představují tyto osoby

z minulosti a současnosti, kteří si vybrali žít na Zemi bez jídla. Možná vás budou jejich duchovní příběhy fascinovat, možná se vaše srdce otevřou a vaše obzory rozšíří.

Pozýváme vás teraz s nami sledovať 1. časť 4-dielneho programu “Zinajda Baranova: vice než deset let života z prány“ – v relácii Medzi Majstrom a žiakmi. Přichází planetární událost, velmi brzy, velmi brzy, přijde k nám, lidstvo vstoupí do Nového Světa, pouze Branou lásky lidstvo vstoupí do Nového světa pouze Branou lásky. Musíme se včas připravit na přechod, Kristovo tělo v nás musí uzrát. Shodíme staré oblečení a pak nové oděvy budou zářit. Shodíme staré oblečení a pak nové oděvy budou zářit. Zbývá nám jen jeden krok, abychom se stali Božskými. Drahé lidstvo, zvládněme tento krok! Zdravíme diváky s otevřenou myslí. Dnes cestujeme do krásného Ruska znovu navštívit Zinajdu Baranovou, sedmdesátnici, která se osvobodila od potřeby jídla, a spoléhá více než deset let pouze

na výživu z prány.
V roce 2006 byla na titulcích
v Ruských novinách,
když objevili,
že žije bez jídla.
Ačkoli jí v té době
bylo sedmdesát let,
vědci, kteří ji zkoumali,
byli ohromeni, když
zjistili, že její
biologický systém
odpovídá 30 lete ženě.
Opravdu navzdory
svému věku je Zinajda
růžová, šťastná
a je obrazem dobrého zdraví.
Dosažení stavu
nezávislého na jídle bylo
něco, k čemu byla přirozeně
přitahována.
Zinajda vysvětluje
zpravodaji
Supreme Master Television,
že rozhodnutí
o životním stylu
bylo nečekané.
Bydlím v Rusku
ve vesnici Kutajs, části
města Gorjači Kluč
v Krasnodarsku.
Je to už docela dlouho,
co jsem
na jiné výživě.
Nevyživuji se
fyzickým jídlem,
které máme na stole,
ale energií,
která se hojně nachází
kolem nás.
A ve skutečnosti
26.března tohoto roku
to bude už
11 let od doby, co jsem
začala tento životní styl.
Ale vlastně
jsem se k tomu
nedostala vědomě.
Přihodilo se to
26.března 2000.
Prostě jsem vědomě

přístupovala k roku 2000
podle
Vysoké vesmírné
intelligence –
k překročení hranice
duchovní dokonalosti
a hranice
fyzické dokonalosti.
Před tím, než se stala
nezávislou na jídle, si
Zinajda už sedm let
přisvojila zdravou
život chránící stravu.
Žila jsem většinou
z vegetariánské stravy,
smíšené...
obvyklé výživy.
To znamená vařené jídlo
a syrová rostlinná strava.
Zde v přírodě
v našich klimatických
podmínkách v podhůří
Kavkazu je zelená tráva
téměř dvě třetiny roku.
Existuje vegetace, která
se může jíst syrová.
Ačkoli jsem neměla žádné
informace o syrové
stravě, jedno-druhové
syrové stravě.
Prostě jsem intuitivně
použila to, co jsem měla
po ruce,
cokoli bylo v mé zahradě.
Pěstovala jsem
v mé zahradě cokoli.
Měla jsem vše: zeleninu,
listovou zeleninu, ovoce.
A než jsem cokoli
na poli utrhla,
zeptala jsem se,
zda si to mohu vzít,
vysvětlila, že to potřebuji
a poděkovala za to.
Obecně platí,
že rostou pro lidi,
aby je použili,
ale když se k nim
takto chováte,
máte pocit, že dávají

s porozuměním.
Pak se samy
vědomě
a s vděčností dávají
tomu člověku.
V podstatě taková
komunikace
probíhá celou dobu.
Stejně jako „ahoj“
při vstupu do zahrady
a začnete komunikovat
se svými rostlinami.
A pomalu, jednoduše
se mé tělo přestavovalo.
Jak se ukázalo,
bylo nezbytné
pro všechna energetická
centra zasáhnout, aby
poskytly mému tělu
nezbytnou životní sílu.
Ukázalo se,
že tento fenomén
je možný
a 26. března
roku 2000
jsem obdržela telepatickou
zprávu:
„Zkus to teď bez jídla.“
Od té doby
jsem se snažila.
A žiji tak
jedenáct let.
Zpočátku zanechala Zinajda
pouze pevné stravy,
ale o 18 dnů později
dostala další zprávu:
„Nyní můžeš být
bez vody.“
S úplnou důvěrou
ve své božské vedení,
kterému říkala
„Učitelé“, Zinajda
zanechala také vody.
Zajímavé
tehdy bylo,
že se Zinajdin čichový smysl
pro jídlo
tak nějak vytratil,
nicméně,
čichový smysl pro ostatní

věci zůstal.
Jakými změnami
jste procházela
několik prvních dnů,
několik prvních týdnů...?
S ohledem na můj
fyzický stav,
nebyly žádné zvláštní pocity,
jelikož tomu předcházelo
tolik mnoho let...
V zásadě
jsem sedm let zlepšovala
svůj zdravotní stav.
Měla jsem období,
kdy jsem pila jen tekuté,
vegetariánské polévky.
Byla krátká
období půstů, kdy jsem
čistila tělo,
čistila játra,
ledviny a lymfatické uzliny.
Dobrá, v podstatě
všechny systémy těla.
Čistila jsem všechno
a kvůli tomu
nebyly v počáteční fázi
žádné
výrazné změny.
Ale když jsem dostala
doporučení
zkusit to bez vody,
měla jsem po dobu
jednoho měsíce, přibližně
40 dnů, křeče.
Bylo to pro mě
velmi těžké.
Bylo těžké pro mé tělo
přestavit se
od fyzicky brané vody
a nechat to na plicích, které
to dělají také tak.
Ale vše pominulo.
Bylo to velmi těžké
během těch čtyřiceti dnů.
V podstatě mé pohyby
byly pomalé a musela jsem se
šetrně pohybovat,
protože jsem se cítila slabá.
A pak to pominulo.
Jaké jste měla myšlenky

a jak jste
překonávala
potřebu jíst
a pít?
Víte, protože jsem
k tomu neměla vědomý
přístup, nemusela jsem
nic překonávat.
Přišlo to
do mého podvědomí:
„Zkus to bez jídla.“
Dobrá.
Jen jsem se zeptala:
„Mám si čistit
střeva?“
Protože obvykle,
když na čas přestaneme
přijímat potravu,
čistíme si náš systém,
ale odpověď
byla záporná.
Není třeba nic čistit –
tělo, střeva
se čistily samy
tříkrát téhož dne.
Pocítovala jsem to podobně
jako čištění klystýrem.
Vyčistilo se to samo
a bylo to,
a od té doby jsem si již
nikdy nečistila střeva
po dobu jedenácti let.
Máte přátele, rodinu.
Jak na to reagují?
Když jsem procházela
obdobím přechodu
z normálního způsobu
žití na alternativní
výživu,
žila jsem v Kyjevě
mezi přáteli.
Očekávala jsem
nějaké hosty.
Vracela jsem se z obchodu
s dvěma taškami všech
druhů vegetariánského jídla.
Naaranžovala jsem všechno
na poličkách
a zde jsem dostala
doporučení:

„Zkus to bez jídla.“
Když přijeli mí přátelé,
uvítala jsem je u stolu,
obsloužila je.
Ptali se:
„Proč nejíš?“
Řekla jsem jim:
„Od tohoto dne do budoucna
nebudu nic jíst.“
A oni odpověděli:
„Ano, jistě!“
Nevěřili mi,
ale nakonec jsem je
přesvědčila,
že jsem zkoušela
takto žít.
Ale i když věděli
o mém rozhodnutí,
když jsme se sešli,
zapomněli.
Nabízeli mi
něco chutného:
„Zinajdo, dej si!“
Podívala jsem se a smála se:
„Zase jsi zapomněl.“
V podstatě
to pro ně bylo neobvyklé.
Má dcera mi volávala
docela často a ptala se:
„Mami, nejsi nemocná?
Mami, nejsi nemocná?“
Mysleli si, že pokud
budu takto žít,
onemocním.
Pokaždé jsem ji
utěšovala.
Dokonce i když jsem byla
v Indii, volala mi a ptala se,
jestli jsem nemocná nebo ne.
Všechno je v pořádku.